

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **V.**, bývajúcej v **S.**, zastúpenej JUDr. **L.**, advokátkou v **N.**, proti žalovaným **1/ M.**, bývajúcemu v **S.**, zastúpenému JUDr. **T.**, advokátom v **T.**, **2/ F.**, bývajúcemu v **S.**, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej **S.**, so sídlom v **B.**, o **náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 6 C 42/2006, o dovolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 27. marca 2012 sp. zn. 9 Co 42/2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave z 27. marca 2012 sp. zn. 9 Co 42/2011 vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Galanta z 25. októbra 2010 č.k. 6 C 42/2006-277 v časti o uložení povinnosti žalovanému 1/ zaplatiť žalobkyni sumu 7.883,96 Eur **z r u š u j e** a vec mu v tomto rozsahu vracia na ďalšie konanie.

V časti napádajúcej jeho výrok, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby, dovolanie **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e

Žalobkyňa sa naposledy upraveným petitom žaloby domáhala, aby súd uložil žalovaným spoločne a nerozdielne zaplatiť jej sumu 35.482,44 Eur (9.792,92 Eur – strata na zárobku po skončení PN od 1.1.2005 do 28.2.2010, 1.815,75 Eur – úroky z omeškania od 1.2.2005 do 28.2.2010, 2.065,37 Eur - úroky z omeškania z jednotlivých druhov odškodnenia, 21.808,40 Eur – ako 15-násobné zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia) a platenia úrazovej renty vo výške 180,90 Eur mesačne. Návrh odôvodnila tým, že 1. decembra 2003 utrpela pri dopravnej nehode ťažké zranenie vo forme dilaceračného poranenia v oblasti pravého lakťa, zlomeninu krčka vretennej kosti vpravo a zlomeninu

1. kosti predkolenia. Dopravnú nehodu zaviniť žalovaný 1/, ktorý viedol motorové vozidlo patriace žalovanému 2/.

Okresný súd Galanta po pripustení zmeny žaloby, rozsudkom z 25. októbra 2010 č.k. 6 C 42/2006-277 uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 7.883,96 Eur, v časti, v ktorej sa žalobkyňa domáhala zaplata sumy 3.668,92 Eur s 8% úrokom z omeškania zo sumy 21.808,40 Eur od 12. júna 2006 do zaplata konanie zastavil, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a rozhodnutie o trovách konania si vyhradil na samostatné rozhodnutie. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalovaný 1/ zapríčinil dopravnú nehodu, pri ktorej došlo k poškodeniu zdravia žalobkyne a zodpovedá za škodu v zmysle ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka, pričom žalovaný 2/ za škodu nezodpovedá s poukazom na ustanovenie § 430 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Za postačujúce s prihliadnutím na všetky okolnosti týkajúce sa uplatneného nároku považoval súd prvého stupňa zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia žalobkyne vo výške 5-násobku základného počtu bodov, t.j. vo výške 7.269,47 Eur a z titulu omeškania žalovaného 1/ s plnením jednotlivých uplatnených nárokov mu uložil povinnosť zaplatiť aj úrok z omeškania vo výške 614,49 Eur.

Na odvolanie žalobkyne, žalovaného 1/ a vedľajšieho účastníka, Krajský súd v Trnave rozsudkom z 27. marca 2012 sp. zn. 9 Co 42/2011 s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1, 2 O.s.p., potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v napadnutej časti týkajúcej sa povinnosti žalovaného 1/ zaplatiť žalobkyni sumu 7.883,96 Eur a v časti, v ktorej bola žaloba žalobkyne zamietnutá a súdu prvého stupňa uložil povinnosť rozhodnúť o trovách odvolacieho konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil. V časti, v ktorej považoval za potrebné k dôvodom napadnutého rozhodnutia doplniť svoje poznatky, zopakoval len v žalobe uvedený skutkový stav veci, námietky žalovaného 1/ týkajúce sa uplatnenej námietky premlčania s odkazom na správnosť rozhodnutia súdom prvého stupňa v tejto otázke, zopakoval dôvody uvedené v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa vo vzťahu k námietke žalovaného 1/ týkajúcej sa neuplatnenia si nároku žalobkyňou včas, poukázal na správnosť rozhodnutia súdom prvého stupňa vo vzťahu k žalovanému 2/ pre nedostatok jeho pasívnej legitímácie v tomto konaní

a skonštatoval primeranosť zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 5-násobku základného počtu bodov.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný 1/, ktorého prípustnosť odvodzoval z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. a dôvodnosť z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. V dôvodoch svojho dovolania doslovne zopakoval všetky námietky uvádzané tak v priebehu konania pred súdom prvého stupňa, ako aj vo svojom odvolaní voči rozsudku súdu prvého stupňa, z ktorých vyvodil, že rozhodnutia oboch súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci, keď súdy najmä nesprávne posúdili otázku premlčania nároku, pričom vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. je potrebné vidieť v nedostatočnom a nepresvedčivom odôvodnení rozhodnutia nemajúcom náležitosti podľa § 157 ods. 2 O.s.p., ktoré je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces. Navrhol preto zmeniť rozsudok odvolacieho súdu a návrh žalobkyne zamietnuť.

Žalobkyňa, žalovaný 2/ ani vedľajší účastník právo vyjadriť sa k dovolaniu žalovaného 1/ nevyužili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či jeho opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré týmto opravným prostriedkom možno napadnúť.

Z hľadiska prípustnosti dovolania treba uviesť, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. a proti rozsudku odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v ustanovení § 238 O.s.p.

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený výrok rozsudku súdu prvého stupňa v časti ukladajúcej dovolateľovi povinnosť na plnenie a jednak v časti, v ktorej bola žaloba žalobkyne zamietnutá.

Dovolateľ napadol dovolaním celý výrok rozsudku odvolacieho súdu. V prejednávanej veci tak bola dovolaním napadnutá aj časť výroku odvolacieho rozsudku účastníkom konania (žalovaným 1/), ktorý nie je k jeho podaniu subjektívne legitimovaný. Subjektívna prípustnosť odráža stav procesnej ujmy určitého účastníka konania, ktorá sa prejavuje v porovnaní najpriaznivejšieho výsledku, ktorý odvolací súd pre účastníka mohol založiť svojím rozhodnutím a výsledku, ktorý svojím rozhodnutím skutočne založil. Z povahy dovolania ako oprávneného prostriedku vyplýva, že oprávnenie ho podať (subjektívna prípustnosť) svedčí účastníkovi, v ktorého neprospech toto porovnanie vyznieva, ak je spôsobená ujma na základe dovolania odstrániteľná tým, že odvolací súd toto rozhodnutie zruší.

V posudzovanej veci odvolací súd potvrdil o.i. aj žalobu zamietajúci výrok, teda z hľadiska procesného bola v súdnom konaní v tejto časti neúspešná žalobkyňa (a v tomto ohľade bol žalovaný 1/ úspešný), pričom predmetom tohto konania nebol žiadny vzájomný návrh žalovaného 1/. Niet priaznivejšieho procesného výsledku pre účastníka konania, proti ktorému návrh smeruje, ak takýto návrh súd zamietne. Potvrdzujúcim výrokom odvolacieho rozsudku v tejto časti nebola dovolateľovi spôsobená ujma, ktorú by bolo možné napraviť v dovolacom konaní. Ak nie je dovolanie subjektívne prípustné, je potom bezpredmetné zaoberať sa otázkou, či dovolanie mohlo byť prípustné objektívne.

Keďže dovolanie v tejto časti (zamietajúcej žalobu voči dovolateľovi) bolo podané tým, kto nie je subjektívne oprávnený podať dovolanie, bolo ho potrebné v tejto časti odmietnuť podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. ako dovolanie podané niekým, kto na dovolanie nie je oprávnený.

Dovolací súd sa ďalej zaoberal dovolaním dovolateľa smerujúcim proti tej časti napadnutého rozsudku odvolacieho súd, ktorou bol potvrdený výrok súdu prvého stupňa ukladajúci žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 7.883,96 Eur.

V zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie

prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.).

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom sám prípustnosť dovolania nevyslovil), a nejde o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým tento vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p., a v tejto veci nebolo dovolacím súdom vydané predchádzajúce rozhodnutie, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovaného 1/ z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. tu nemožno vyvodit'.

Vzhľadom na obsah dovolania ako aj na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnutý rozsudok nebol vydaný v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolateľ vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. nenamietal a tieto nezistil ani dovolací súd.

V dovolaní sa namieta existencia vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníma možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Vada konania vymedzená v citovanom ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p. je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré

právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie Ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.). Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, Séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/2003), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 157 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil; dbá pritom aj na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Ústavne konformným výkladom ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. pritom treba dospieť k záveru, že s požiadavkami v ňom uvedenými je v rozpore nielen úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napríklad aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú a napokon i len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvedené. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia právom predvídaným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov a teda sa mu odníma možnosť konať pred súdom.

Ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá síce odpovedať na každú námietku alebo argument, ale musí dať odpoveď na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo **sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov**

prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Treba zdôrazniť, že zákonom č. 384/2008 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 15. októbra 2008, bol dovtedajší text § 219 O.s.p. doplnený okrem iného o odsek 2, podľa ktorého, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa odôvodnenie obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je teda odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej ako aj po právnej stránke.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu nezodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa sa v tomto konaní po poslednej úprave petitu domáhala s prihliadnutím na to, že po začatí konania časť jej pôvodne uplatneného nároku bol uspokojený plnením vedľajšieho účastníka konania, 1/ zaplata náhrady straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti za obdobie od 1. januára 2005 do 28. februára 2010 v sume 9.792,92 Eur, 2/ úrokov z omeškania za obdobie od 1. februára 2005 do 28. februára 2010 v sume 1.815,75 Eur, 3/ úrokov z omeškania za oneskorenú úhradu jednotlivých druhov odškodnenia v sume 2.065,37 Eur, 4/ zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 21.808,40 Eur, 5/ úrazovej renty od 1. marca 2010 v sume 180,90 Eur mesačne. Súd prvého stupňa žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 7.883,96 Eur, v časti týkajúcej sa sumy 3.668,92 Eur s 8% úrokom z omeškania zo sumy 21.808,40 Eur konanie zastavil a vo zvyšku žalobu zamietol. V odvolaní proti tomuto rozsudku žalovaný 1/ (dovolaťel) namietal, že všetky nároky žalobkyne sú premlčané a pokiaľ vedľajší účastník žalobkyni plnil po tom, ako bola v konaní vznesená námietka premlčania, plnil tak dobrovoľne a žalobkyňa nemohla byť v konaní úspešná s nárokom na priznanie jej úrokov z omeškania. Namietal tiež, že zo strany poisťovne boli žalobkyni plnené zjavne premrštené nároky tak spojené s liečením, vecnou škodou ako aj stratou na zárobku, ktoré naviac v konaní neboli ani žalobkyňou zdokladované a sú teda nepreskúmateľné. Namietol tiež, že poisťovňa, ani on sám sa nemohol dostať do omeškania a to vzhľadom na oneskorene uplatnené jednotlivé nároky žalobkyňou v konaní. Namietol tiež nedostatočne zistený skutkový stav vo vzťahu k okolnostiam týkajúcim sa požadovaného zvýšenia sťaženia

spoločenského uplatnenia žalobkyňou, keď v konaní dôvodnosť priznania požadovaného mimoriadneho zvýšenia nebola preukázaná. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1, 2 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a ako „dodatok“ len zopakoval skutkový stav, z ktorého žalobkyňa vyvodzovala svoj nárok, vo vzťahu k námietke premlčania nároku v tejto časti opäť len odkázal na správne posúdenie veci súdom prvého stupňa, vo vzťahu k úrokom z omeškania uviedol, že žalobkyňa tento nárok presne vyčíslila a plnenie poisťovne nemá vplyv na povinnosť žalovaného, a že otázku mimoriadneho zvýšenia odškodnenia sťaženia spoločenského uplatnenia súd prvého stupňa správne posúdil.

Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať správnosť rozsudku. Odôvodnenie musí byť súčasne i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí v konaní o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, t.j. musí byť preskúmateľné.

Z rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že v odôvodnení svojho rozhodnutia sa nevysporiadal s námietkami žalovaného 1/ (ktorými bolo odôvodnené celé odvolanie a ktoré boli vznášané počas celého konania pred súdom prvého stupňa) pokiaľ ide o vyššie uvedené skutočnosti (t.j. vyriešenie otázky včasnosti uplatnenia nároku ako takého, premlčania jednotlivých nárokov uplatnených v konaní, preukázania opodstatnenosti výšky uplatnených nárokov, opodstatnenosti mimoriadneho zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia). Odvolací súd žiadnym spôsobom nevyhodnotil rozsiahlu argumentáciu žalovaného 1/ obsiahnutú v odvolaní tvrdiacu, že prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil, keď vo svojom odôvodnení v podstate len zopakoval obsah spisu a odkázal na odôvodnenie súdom prvého stupňa, práve nesprávnosť, ktorého žalovaný 1/ vo svojom odvolaní namietal a to napriek tomu, že v danom prípade **išlo o argumenty, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie vo veci** a preto je potrebné sa nimi zaoberať. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd neuviedol žiadne ustanovenie právneho predpisu, preto nie je z neho možné ani zistiť, podľa akého právneho predpisu vec posudzoval. **Za predpokladu, že odvolací súd nepovažoval dôvody odvolania**

za podstatné a právne významné, mal v dôvodoch rozhodnutia náležitým spôsobom dôvody takéhoto záveru vysvetliť. Pokiaľ tak neurobil, dostal sa mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené (ako už bolo vyššie uvedené) nielen čl. 46 ods. 1 Ústavy ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v dôsledku čoho bola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Procesná vada podľa § 237 písm. f/ O.s.p. zakladá prípustnosť dovolania a je zároveň tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v potvrdzujúcej časti ukladajúcej dovolateľovi povinnosť plniť, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.), pričom sa však – vzhľadom na dôvod zrušenia – nezaoberal ďalšími dôvodmi, z ktorých žalovaný 1/ vyvodzoval opodstatnenosť jeho opravného prostriedku. Neriešil preto ani otázku opodstatnenosti dovolacej námietky, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

V novom rozhodnutí rozhodne súd o trovách pôvodného konania a tiež dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. apríla 2014

JUDr. Edita B a k o š o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová